

In de schoenen van..... Zoé ten Brink

Wie past deze schoen?

Mijn naam is Zoé ten Brink, 33 jaar en ik werk nu als Projectleider Techniekonderwijs bij de Bossche Vakschool. Mijn vrienden en collega's zullen mij omschrijven als 'nieuwsgierig'. Mijn nieuwsgierigheid brengt veel nieuwe en onverwachte dingen op mijn pad, zowel in de privé- als werksfeer. Ik houd van mijn nieuwsgierigheid en open blik, omdat het me de ruimte geeft om op mooie kansen die voorbij komen in te haken en met allerlei mensen en thema's verbindingen te leggen. Ik zoek graag naar verbindingen kan je wel zeggen.

Zo woon ik samen met mijn vriend in ons eigen gemaakte huis van zeecontainers in Minitopia, Den Bosch. Deze kans kwam op zijn pad en dit werd een gezamenlijk pad. Mijn techniekdocent van vroeger zal hier hard om lachen als hij dit hoort. Ik heb namelijk twee 'linkerhanden', maar inmiddels heb ik wel een huis in elkaar getimmerd! Dat ik nu in Minitopia woon is erg gaaf, we zijn onderdeel van die community en maken ook daar mooie verbindingen.

Wat zei je vroeger dat je later wilde worden?

Feestjesplanner. Als kind ging ik altijd kinderfeestjes plannen. Ik maakte een opzet met alles wat je nodig hebt voor het feestje en een planning van wat er georganiseerd moest worden. In mijn spel konden mensen dit dan bij mij afnemen. Ik hou van een feestje, maar feestjesplanner ben ik niet geworden. Toch zie ik hierin wel de verbindingen naar mijn huidige rol als projectleider.

Hoe verliep jouw loopbaan?

Ik zat op een Montessori middelbare school in Maastricht; hier ging ik vrij makkelijk doorheen. Ik was wel een stil en verlegen meisje. Destijds heb ik bewust voor Montessori onderwijs gekozen vanwege de zelfstandigheid die je kreeg. Door mijn stille en verlegen houding werd ik vaak onderschat door docenten. Het gaf me de drang om me te willen bewijzen en mezelf te blijven uitdagen.

Na het VO ging ik op kamers in Utrecht: met drie meiden in een huis. Met een intensief studentenleven naast mijn studie ben ik een stuk mondiger en lossier geworden. Ik zat bij een studentenvereniging, dit heeft mij geholpen in mijn persoonlijke ontwikkeling. Al die verschillende mensen met allemaal een andere opvoeding en gewoontes heeft mijn horizon behoorlijk verbreed.

Aan de Universiteit Utrecht behaalde ik mijn bachelor Algemene Sociale Wetenschappen. Het werd voor mij tijdens mijn bachelor al vrij snel duidelijk dat ik pragmatisch ben ingesteld en juist in de praktijk aan de slag wilde met vraagstukken in plaats van uit een beleidsmatige invalshoek. Ik wilde me verdiepen in een master, maar wel één waar ik praktisch mee aan de slag kon.

Ik kom uit een onderwijsgezin, beide ouders zijn docent, en ik riep altijd heel hard dat ik niet het onderwijs in zou gaan. En toch kwam ik tijdens mijn vrijwilligerswerk, na een tussenjaar tussen bachelor en master, tot de conclusie dat ik me verder wilde verdiepen in hoe je leerervaringen

organiseert. Dus werd het de Master Onderwijskunde.

Veel medestudenten bij de master hadden hiervoor de pabo gedaan. Ik was jaloers op hun praktijkervaring in de klas. Ik ervoer dat echt als een gemis bij mezelf. Ik was vooral nieuwsgierig hoe ik zo'n klas zou meenemen in een onderwerp, aandacht vasthouden, enthousiasmeren. Die ervaring heb ik toen opgedaan in een leerwerkplek bij Cross your Borders. Ik stond voor de klas met projecten over ontwikkelingssamenwerking op het VO. Mijn eerste moment voor de klas vond ik erg spannend en ik merkte dat ik veel ging uitproberen wat wel en niet werkte.

Mijn eerste baan na mijn studie was bij The Colour Kitchen. Daar leerde ik werken vanuit het waarderend perspectief; Iedereen heeft iets in zich wat hij kan en waar hij goed in is. Deze instelling zie je ook terug bij de Bossche Talent School. De talentontwikkeling, positiviteit, ruimte voor diversiteit en energie is wat mij continue aantrekt en het mooie hiervan is dat ik hieraan een bijdrage mag leveren met de Bossche Vakschool Techniektour.

Mijn hart ligt bij het vmbo en mbo. Ik vind het fantastisch dat hier een plek is voor slimme handen, dit in tegenstelling tot de leerervaringen die ik zelf altijd aangeboden heb gekregen op mijn opleidingen. Juist het praktisch aan de slag gaan en de tastbare producten die ze maken, is wat mijn nieuwsgierigheid wekt.

Nu ben ik projectleider bij de Bossche Vakschool en ik houd me bezig met het organiseren van ons Sterk Techniekonderwijs. Ik ben een generalist, ik verdiep me in diverse vraagstukken, richt processen in en verbind de juiste personen en organisaties aan onze onderwijsactiviteiten. Een half jaar geleden wist ik er nog vrij weinig over Techniekonderwijs en nu ben ik goed op de hoogte van wat er speelt rondom techniekonderwijs in de stad. Ik vind het heerlijk om me in een nieuw thema vast te bijten totdat ik de uitdagingen en grote lijn begrijp. Ik werd door oud-collega's niet voor niks 'de pitbull' genoemd.

Mijn dagen als projectleider zijn nooit hetzelfde. Wat altijd onderdeel is van mijn dag, is een goede cappuccino en ik heb altijd een moment waarbij ik contact heb met één van de docenten op school. Ik heb regelmatig overleg met verschillende (onderwijs)partijen binnen Den Bosch en omgeving over hoe samen tot een doorlopende leerlijn komen voor techniek van basisonderwijs tot en met het mbo. Ik leg veel verbindingen tussen de partijen. En nu sta ik ook één dagdeel in de week voor de klas op basisscholen in Den Bosch, samen met mijn collega Astrid. We gaan samen met de Techniektourvrachtwagen op pad om samen met de leerlingen van groep 7 / 8 een kettingreactie te maken. Toch weer dat onderwijs-DNA!

Zou je jezelf omschrijven als een ondernemend type?

Ja, ik ben zeker ondernemend zowel op werkgebied als in de privésfeer. Ik vind het leuk om nieuwe dingen uit te proberen, op pad te gaan. Bij ondernemendheid hoort ook een stukje onzekerheid. Je weet van te voren niet wat er gaat gebeuren. De spanning die hierbij komt kijken vind ik leuk, maar daar moet je wel tegen kunnen.

Als je een dier zou zijn, welk dier zou je dan willen zijn?

Een walvis. Die deint mee met de golven en straalt kalmte uit. Hij zwemt de hele oceaan rond en heeft een onbegrensde scope om te ontdekken. Zijn tempo hangt af van de deining van het water. Ik neem graag een voorbeeld aan de walvis. Er komt altijd van alles op mijn pad, waar ik de neiging heb om direct op in te springen, maar als je de kansen wel in het oog blijft houden en mee blijft deinen, kom je er ook, met genoeg adem om gezond te blijven leven.

Wat zou je later willen worden?

Moeilijke vraag. Ik geloof niet in een uitgestippelde route, er komt telkens iets anders op je pad. Met een open blik sta ik in het leven, dan sta je ook open voor de kansen die voorbij komen. Leren van de kansen die wel of niet bij je passen, er komen nog veel andere mooie dingen op je pad voorbij.

Ik droom ervan om uiteindelijk ons huis in de Ardennen neer te zetten, dat we daar met ons zeecontainerhuis in het weekend kunnen survivallen. Daarnaast dan wel een appartementje in Den Bosch om de rest van de tijd te spenderen. Qua werk zou ik graag elke keer een nieuw vraagstuk willen, waarmee ik aan de slag kan. Het zou ook tof zijn om eens voor mezelf te beginnen door bijvoorbeeld projecten op te zetten en uit te werken. Als het proces eenmaal loopt, het proces aanvoelen en mee uitvoeren en dan op het juiste moment loslaten. Mijn toekomst staat verder nog helemaal open!

maart 2021, Interview door Mandy van Wanrooij en Annabelle Hoogakker

Zoé voor haar huis van zeecontainers